
Cooplinc | Kennisdeelsessie Beheercoöperaties

18 september 2024

22 deelnemers

De beheercoöperatie is het onderwerp van gesprek. Aanleiding is dat er meer en meer gemeenschapszin te zien is bij woningcorporaties. Dat blijkt ook uit de lange termijnvisie die Aedes, vereniging van woningcorporaties, recent presenteerde onder de titel: **Samen Wonen en Samen Leven**. Die benoemt het faciliteren van bewonersinitiatieven, het bevorderen van sterke gemeenschappen en de groeiende behoefte aan collectieve woonvormen. Wat mogen bewoners dan van woningcorporaties verwachten? Wat is de rol van de corporatie? Hoe gaat het ontstaan van een beheercoöperatie in de praktijk?

De avond wordt geleid door **Bernard Smits**, mede-oprichter van Cooplinc en bestuurder van Woningbouwvereniging Gelderland. Hij stelt de sprekers van vanavond voor:

- **René Scherpenisse**, directeur van de Tilburgse woningcorporatie **Tiwos**
- **Maartje Knuiman**, toekomstig bewoner van beheercoöperatie Ecodorp De Wildebloem

Highlights:

- [Een perspectief op gemeenschapsvorming en de rol van woningcorporaties](#)
- [Uitdagingen en leermomenten van een beginnende beheercoöperatie](#)
- [Ervaringen van een gevestigde beheercoöperatie](#)

Bernard Smits | Cooplinc

Bernard Smits begint met een uitleg van het verschil tussen beheercoöperaties en wooncoöperaties: een beheercoöperatie bezit geen woningen. In de meeste gevallen is een woningcorporatie de eigenaar van de woningen, en de bewonersvereniging beheert deze. De bewonersvereniging heeft de rol van huurder en beheert onder andere de toewijzing van woningen. De afspraken tussen de bewonersvereniging en de woningcorporatie betreffen zaken zoals onderhoud, toewijzingscriteria en huurbeleid.

Bewoners zijn georganiseerd in een vereniging:

- De bewonersvereniging huurt het complex
- De bewonersvereniging is intermediaire verhuurder
- De bewonersvereniging verhuurt de eenheden
- De bewonersvereniging heeft afspraken met de eigenaar over:
 - Het gebruik van het complex
 - Waaraan moet toewijzing voldoen?
 - Wie doet de huuradministratie?

- Welk huurbeleid is van toepassing?
- Wie draait op voor huurderiving?
- Wie regelt de mutaties?
- Hoe om te gaan met mutatieonderhoud?
- Wie doet welk planmatig en dagelijks onderhoud?

Waarom zouden woningcorporaties überhaupt geïnteresseerd zijn in samenwerking met beheercoöperaties, vraagt Bernard Smits hardop. Het antwoord geeft hij zelf. Woningcorporaties kunnen profiteren van de betrokkenheid en de verantwoordelijkheid die bewoners in een coöperatief model op zich nemen. Bewoners hebben vaak meer oog voor het onderhoud en de leefbaarheid van hun omgeving, wat de kwaliteit van het beheer kan verbeteren en de kosten voor de woningcorporaties kan verlagen.

Wat wordt er van woningcorporaties gevraagd om een samenwerking met beheercoöperaties succesvol te maken? Bernard Smits noemt dat woningcorporaties bereid moeten zijn om bepaalde verantwoordelijkheden over te dragen en vertrouwen te hebben in het collectieve vermogen van bewoners om hun woonomgeving goed te beheren. Dit vraagt een mentaliteitsverandering bij woningcorporaties, die traditioneel gewend zijn de touwtjes in handen te houden. Ze moeten openstaan voor de coöperatieve structuur, waarin bewoners direct invloed hebben op het beheer en de besluitvorming.

De uitdagingen voor beheercoöperaties zijn echter niet gering. Bernard Smits noemt verschillende belemmeringen en obstakels die deze samenwerkingsverbanden in de weg kunnen staan. Zo zijn er wettelijke beperkingen die de mate van autonomie van beheercoöperaties inperken. Het huidige beleidskader is vaak niet flexibel genoeg om coöperaties de ruimte te geven om echt zelfstandig te opereren. Ook speelt er een culturele component: niet alle woningcorporaties staan open voor de meer democratische en gedeelde vormen van besluitvorming die beheercoöperaties nastreven.

Een ander belangrijk obstakel dat Bernard benoemt, is het financiële aspect. Het opzetten en beheren van een coöperatie vraagt vaak een initiële investering die niet alle bewonersgroepen zomaar kunnen dragen. Dit vraagt om ondersteuning, zowel financieel als in termen van kennis en expertise. Woningcorporaties en andere stakeholders zullen dus ook bereid moeten zijn om middelen en kennis te delen om beheercoöperaties een kans te geven.

Voor een uitgebreide beschrijving van deze belemmeringen verwijst Bernard naar het [rapport van Cooplinc](#) over de belemmeringen voor wooncoöperaties.

René Scherpenisse | Tiwos

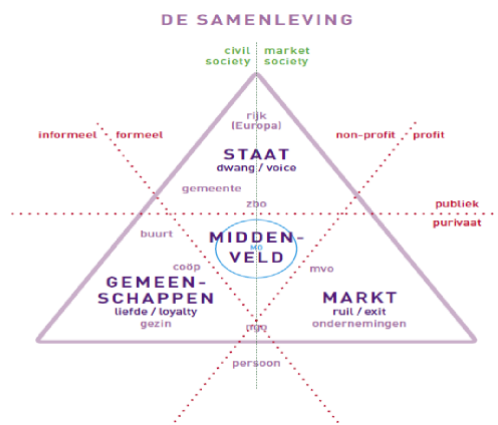
René Scherpenisse, bestuurder bij Tiwos in Tilburg, geeft zijn perspectief op gemeenschapsvorming en de rol van woningcorporaties. In zijn introductie vertelt hij over zijn langdurige ervaring in de volkshuisvesting, die teruggaat tot 1984. Hij benadrukt dat gemeenschappen in Tilburg, waar Tiwos actief is, vaak uit armere buurten komen, zoals de Vogeltjesbuurt en Jeruzalem. Tiwos is verantwoordelijk voor specifieke delen van de stad, waaronder woonwagencentrales en maatschappelijke opvang, en werkt met bewonersgroepen die unieke uitdagingen en vragen met zich meebrengen.

René's interesse in gemeenschappen komt voort uit zijn achtergrond als opbouwwerker. In de afgelopen jaren heeft hij ervaring opgedaan met projecten als CPO's, waarbij bewoners zelf verantwoordelijk zijn voor de ontwikkeling van hun woningen. Hij noemt succesvolle projecten uit het verleden, waar bewoners goedkoper en efficiënter woningen bouwden in vergelijking met traditionele ontwikkelaars.

René deelt zijn persoonlijke ervaring als bewoner in coöperatieve woonprojecten. In de jaren '80 startte hij met anderen coöperatieve woonverenigingen in Tilburg, gebaseerd op het Nijmeegse model. Deze verenigingen kochten samen woningen, waarbij de bewoners op basis van lidmaatschap woonden. Dit model werkte door de betrokkenheid van het Bouwfonds, dat hypotheek verstrekke. Binnen enkele jaren ontstonden er meerdere woonverenigingen in Tilburg, die uiteindelijk samenwerkten in een federatie, waarbij ze gezamenlijk beheer en onderhoud uitvoerden.

Gemeenschapscorporaties

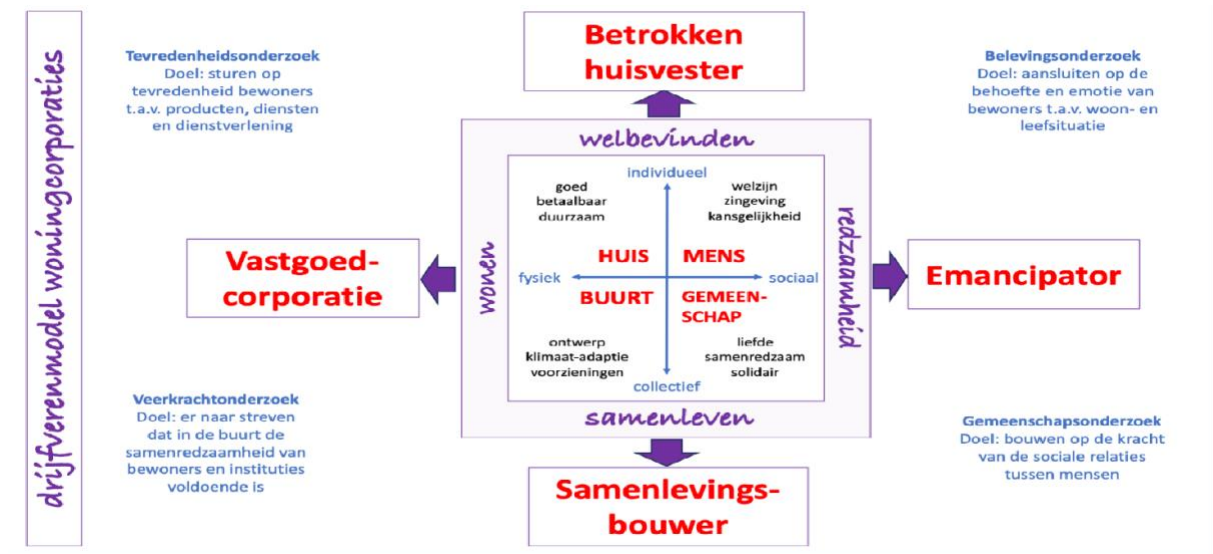
Tiwos werkt aan een nieuwe strategische koers, waarbij René betrokken is bij het schrijven van een essay over de gemeenschapscorporatie. Hij plaatst dit in de context van maatschappelijke transitie, waarin de samenleving verschuift van marktdenken en individualisme naar meer gemeenschappelijkheid. René verwijst naar Jan Rotmans, die al decennia voorspelt dat dergelijke transitie zullen plaatsvinden, en benadrukt dat de huidige samenleving in een fase van verandering verkeert, zoals ook zichtbaar is op de woningmarkt.

René laat een afbeelding zien van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (WRR) om uit te leggen hoe het maatschappelijke middenveld functioneert. Corporaties bevinden zich volgens dit model tussen de gemeenschappen, de staat en de markt. Historisch gezien zijn corporaties ontstaan vanuit gemeenschappen, waar bewoners via verenigingen zelf de verantwoordelijkheid namen voor woningbouw. Gedurende de twintigste eeuw trok de overheid meer sturing naar zich toe, vooral in de naoorlogse periode, wat in de jaren '80 opgevolgd werd door de opkomst van het neoliberalisme en de focus op marktwerking.

Een belangrijk punt voor corporaties is het maken van keuzes. René verwijst naar een schema van Leon Bobbe, dat corporaties categoriseert naar hun focus: samenlevingscorporaties (gericht op samenleven), emancipatiecorporaties (gericht op welzijn), en vastgoedcorporaties (gericht op de technische kant van wonen).

Corporaties verschillen in hun benadering. René's eigen corporatie richt zich op het bieden van woningen in vitale buurten, waar mensen kunnen deelnemen aan de samenleving en vooruit kunnen komen. Het gaat niet alleen om het huis, maar ook om de gemeenschap.

René benadrukt dat bewoners niet alleen als consumenten moeten worden gezien, maar als partners. In een project werden bewoners betrokken bij het ontwerp van hun nieuwe woningen, zowel de collectieve buitenkant als de individuele plattegronden. Dit vergroot eigenaarschap, vergelijkbaar met een beheercoöperatie, waarbij bewoners meer verantwoordelijkheid nemen over hun woonomgeving.

Gemeenschapscorporaties kunnen verschillende vormen aannemen, afhankelijk van de buurt of doelgroep (jongeren, ouderen, etc.). Corporaties kunnen een belangrijke ondersteunende rol spelen, door bijvoorbeeld bewoners te helpen zichzelf te organiseren en actief te worden in hun omgeving. Een belangrijke vraag is of corporaties niet alleen als traditionele stichtingen moeten opereren, maar ook mede door de gemeenschap bestuurd kunnen worden. Dit zou een heroriëntatie van de machtsstructuren vereisen.

René ziet een probleem bij grote corporaties die te ver afstaan van bewoners, geremd worden door procedures en bureaucratie. Hij pleit voor meer informele en gelijkwaardige interactie met bewoners om gemeenschapscorporaties te laten slagen.

Beheercoöperaties kunnen een goede oplossing zijn voor mensen met beperkte financiële middelen, omdat de woningcorporatie eigenaar blijft, maar bewoners samen verantwoordelijk zijn voor het beheer, onderhoud en toewijzing. Er zijn echter ook nadelen: bewoners profiteren niet van de waardeontwikkeling van de woning, zoals een eigenaar dat wel zou doen.

Tot slot wordt de mogelijkheid van tussenvormen tussen huur en koop genoemd, zoals 'KoopGarant'. Dit model verdeelt de winst of het verlies van de waardeontwikkeling van de woning tussen de corporatie en de bewoner. Hierdoor blijft de woning betaalbaar, zelfs in tijden van waardevermeerdering, en biedt het bescherming in tijden van waardevermindering.

René onderstreept het belang van samenwerking tussen corporaties en bewoners, waarbij eigenaarschap en betrokkenheid cruciale elementen zijn voor het succes van beheercoöperaties en gemeenschapscorporaties.

In gesprek met René

Bernard opent het gesprek met een reactie op René's presentatie. Hij refereert aan de vormen van wooncoöperaties waarbij bewoners geen vermogenswinst maken en vertelt dat er onderzoek is gedaan naar tussenvormen die interessant zijn en verder ontwikkeld moeten worden. Hij benadrukt dat er in de komende jaren aandacht zal zijn voor deze vormen. Daarna stelt hij een vraag aan René:

"Hoe schat jij de potentie in van de gemeenschapscoöperatie in de huidige situatie, gezien de trends binnen de coöperatiewereld en met betrekking tot vormen van zeggenschap en eigenaarschap?"

René antwoordt dat het moeilijk te zeggen is wat de exacte potentie is, maar geeft aan dat er op dit moment rond de 300 coöperaties actief zijn. Hij noemt dat het tij gunstiger lijkt door recente beleidsveranderingen, zoals de vaststelling van een nieuwe visie door Aedes, die meer ruimte biedt voor bewonersparticipatie dan in het verleden. René wijst op de geschiedenis van schandalen rond woningcorporaties en hoe deze geleid hebben tot beperkingen op wat corporaties konden doen, vooral onder VVD-kabinetten. Nu ziet hij echter weer meer mogelijkheden voor maatschappelijke betrokkenheid.

René benoemt wel dat het afhankelijk is van de coöperatie en de gevoeligheid voor dit soort vraagstukken. Wooncoöperaties moeten zich primair richten op mensen met beperkte inkomens. Groepen die niet tot deze doelgroep behoren, vallen buiten hun scope. Echter, zodra er een woonvraag is vanuit deze doelgroep, vindt René dat coöperaties daar hun rol in moeten spelen, bijvoorbeeld in de context van kleinschalige woonvormen zoals centraal wonen of groepswonen.

Hans Vedder, Derde Bouwstroom, sluit zich aan bij de opvatting van René en benadrukt dat de populatie en drijfveren van coöperaties sterk verschillen. Dit maakt dat coöperaties uiteenlopende uitdagingen hebben. Hij benadrukt dat kleinschalige en lokale betrokkenheid essentieel zijn voor wooncollectieven, en dat dit een uitdaging kan vormen voor coöperaties die zich minder op lokale verbindingen richten.

Een goed voorbeeld van hoe kleinschalige initiatieven werken, zie je bij de oudercollectieven op het platteland. In gebieden zoals Gemeente Brakel, waar Hans zelf coöperatiebestuurder is geweest, hebben ze meerdere van deze initiatieven opgezet. Deze coöperaties richten zich specifiek op oudere bewoners, die vaak een uitkering hebben en op zoek zijn naar passende woonvormen in hun gemeenschap.

Wat hij daar heeft gezien, is dat hoewel het om een wooncoöperatie gaat, de manier van werken sterk lijkt op die van een beheercoöperatie. Het initiatief komt vanuit de bewoners zelf, die betrokken zijn bij het onderhoud en het beheer van hun eigen woonomgeving. In feite organiseren ze zichzelf om een duurzame woongemeenschap te creëren die past bij hun behoeften. Dit model zou goed passen bij andere doelgroepen, zoals jonge gezinnen of gemengde woonvormen, waar dezelfde principes van kleinschaligheid en lokale betrokkenheid centraal staan

Maartje Knuiman | Ecodorp De Wildebloem

Maartje begint haar verhaal met een introductie van zichzelf en de oorsprong van het ecodorp. Ze legt uit dat de oprichting van De Wildebloem voortkwam uit een verzoek van de gemeente om een ecologisch dorp op te zetten. Dit leidde tot een serie gesprekken met mensen die een vergelijkbare visie hadden. Men droomde over de mogelijkheden van een samenwerking en de vraag of ze daadwerkelijk mensen bij elkaar konden krijgen, wat uiteindelijk resulteerde in de oprichting van De Wildebloem.

Werksessies en Pijlers

De groep heeft deelgenomen aan workshops bij Bureau Viertel, opgericht door twee mede-initiatiefnemers van Iewan, een ecodorp in Nijmegen. Tijdens deze sessies leerden ze de praktische kant van het opzetten van een ecologisch dorp. Maartje geeft aan dat de workshops hen hielpen bij de formulering van hun kernwaarden, of pijlers, die essentieel zijn voor hun project. De drie belangrijkste pijlers zijn verbinding, bezinning en ontplooiing. Deze pijlers fungeren als fundamenten waarop ze hun plannen baseren en de richting van hun initiatieven vormgeven.

Maartje vertelt dat ze begonnen met het versterken van de onderlinge band binnen de groep. De workshops hebben hen geholpen om niet alleen een richting te vinden, maar ook gezamenlijke doelen te stellen die aansluiten bij hun idealen van duurzaamheid en gemeenschapszin.

Uitdagingen en Leermomenten

Tijdens hun ontwikkeling kwam De Wildebloem voor onverwachte uitdagingen te staan toen ontdekt werd dat er een dassenfamilie op het terrein woonde waar hun ecodorp gepland was. Dit leidde tot vertragingen en noodzakelijke aanpassingen in hun plannen, en ze moesten een omgevingsonderzoek doorlopen om de dassen te beschermen.

Deze situatie werd een belangrijk leermoment voor de groep. Maartje benadrukt het belang van geduld en vertrouwen in het proces, ondanks onzekere uitkomsten. Het project kwam een jaar stil te liggen, maar dit dreef de groep om hun plannen opnieuw te evalueren en opnieuw te denken over hun aanpak.

Het leerde ze ook dat vertrouwen essentieel is om te blijven geloven dat er op een later moment wel weer voortgang kan komen. Dit leidde Maartje tot het begrip dat “kabbelen” - een woord dat zij gebruikt voor het proces van wachten op het juiste moment - waardevol is. Dit is een cruciaal inzicht dat ze meeneemt in hun verdere vooruitgang.

Het belang van integratie van diverse stemmen

In hun zoektocht naar een succesvolle samenwerking ontdekten Maartje en haar team het belang van groepsdynamiek. Ze vertelt over hun aanvankelijke samenstelling, die bestond uit veel mensen van dezelfde leeftijd en met vergelijkbare achtergronden. Dit resulteerde in een gebrek aan diversiteit binnen de groep, wat de besluitvorming en creativiteit zou beïnvloeden.

Naarmate het project vorderde, leidden veranderingen in de samenstelling van de groep tot een meer diverse dynamiek. Maartje beschrijft hoe zij nu een gevarieerde groep hebben opgebouwd met verschillen in persoonlijkheid en ervaring. Deze diversiteit brengt voordelen met zich mee, zoals verschillende invalshoeken voor problematiek en besluitvorming. De groep bestaat nu uit een mix van creatieve, pragmatische en dominante persoonlijkheden, wat zorgt voor een levendige en productieve samenwerking.

Maartje benadrukt ook het belang van het vertegenwoordigen van verschillende stemmen in het project. Ze vertelt dat ze bewust leden van de groep hebben die verschillende zorgen en behoeften vertegenwoordigen, zoals mensen met een beperking of ouderen. Dit helpt ervoor te zorgen dat het project inclusief is en dat ieders stem gehoord wordt, wat essentieel is voor de ontwikkeling van een duurzame gemeenschap.

Onderlinge uitwisseling

René Scherpenisse: Hoe is het voor jou om **vol te houden** in een langdurig en soms frustrerend traject?

Maartje Knuiman: Het is soms zwaar, met momenten waarop ik twijfelde of het project wel zou slagen. Toch blijft een kleine groep kernleden gemotiveerd, en soms kan een klein succesmoment weer nieuw enthousiasme brengen. Het is belangrijk om geduld te hebben en je verwachtingen bij te stellen. Het proces verloopt niet zoals je wilt, maar als je dat accepteert, wordt het makkelijker om ermee om te gaan.

Bernard Smits: Wat zijn jullie ervaringen met de **samenwerking met gemeenten** en hoe zij zich opstellen tegenover toekomstige bewoners?

Maartje: De samenwerking is positief, met veel enthousiasme vanuit de gemeente. Afspraken kunnen flexibel zijn, zelfs buiten werktijden, en de gemeente is gepassioneerd over het bouwen van nieuwe dorpen. We voelen ons niet als een last voor de gemeente, maar als partners in een gezamenlijk project. Ik denk dat gemeenten zowel gemotiveerd worden door duurzame doelstellingen als door persoonlijke passie van de betrokken ambtenaren, wat de samenwerking soepel en plezierig maakt.

Bernard: Wat zijn de ervaringen van de aanwezigen met de **samenwerking met woningcorporaties**?

Peter Bakker (Boschgaard): ik kan onze ervaring met de woningcorporatie Zayas in Den Bosch delen, waarbij het project begon met een architectenbureau dat tekeningen maakte en vervolgens contact opnam met de directeur van de corporatie, die enthousiast werd over het idee. Het project was bijzonder omdat ze gebruik maakten van gerecyclede materialen, zoals vloeren en muren van een oud buurthuis en materialen uit oude gebouwen. De bewoners hielpen zelf mee met de bouw, wat het proces verlengde, maar we wonen er inmiddels. Hoewel de samenwerking met de corporatie soms moeizaam was en er veel discussies zijn geweest, bleef de corporatie enthousiast en betrokken.

Koos de Vries (LVGO): Zijn woningcorporaties niet bezorgd over het ontstaan van nieuwe woongroepen, omdat ze daardoor de **controle over toewijzing verliezen**, met druk vanwege verplichtingen zoals huisvesting van statushouders?

René Scherpenisse: Het hangt af van de corporatie. Sommige, zoals Zayas, staan open voor nieuwe initiatieven en geven bewoners ruimte om dingen uit te proberen. Er is wel een grote bouwopgave, en corporaties moeten ervoor zorgen dat sociale huurwoningen bij de juiste inkomensgroepen terechtkomen. Daarom zijn **goede afspraken over toewijzing belangrijk**. Zo'n samenwerking vraagt ook om mensen die communicatief vaardig zijn en begrijpen hoe woongroepen werken. Het gaat erom dat de corporatie de juiste balans vindt, zonder de kracht van de woongemeenschap te ondermijnen door ongepaste eisen op te leggen.

Philippe (Klein Zwitserland) deelt zijn ervaring met de samenwerking tussen zijn woongroep Klein Zwitserland in Eindhoven en de woningcorporatie Trudo.

Hij geeft aan dat **inclusiviteit** een lastig begrip is, omdat er bij woningtoewijzing altijd uitsluiting plaatsvindt door de aard van de woonproducten en prijzen. Hun speerpunt is het bevorderen van intergenerationele diversiteit, zonder te veel te focussen op andere kenmerken zoals nationaliteit. Hij prijst de samenwerking met Trudo, waar veel passie voor het project is, maar benadrukt de uitdagingen. Zo gaat het vaak mis in de communicatie, waarbij de professionals van Trudo snel schakelen, terwijl de woongroep meer tijd nodig heeft om beslissingen te nemen.

Philippe waardeert de samenwerking met een score van 9,5, omdat beide partijen hun best doen. Hij ziet het onvermogen vooral als gevolg van vastgeroeste patronen en angst voor het onbekende, in plaats van onwil. Met de groep zijn ze manieren aan het onderzoeken om uiteindelijk het **vastgoed aan te kopen**.

Peter Bakker (Boschgaard) vertelt dat Boschgaard dit expliciet in hun contract met Zayas heeft laten opnemen, dat wanneer zij het geld zouden hebben, zij het pand mogen kopen van de woningcorporatie. Al zal dit niet op korte termijn gebeuren, gezien de inkomens van de bewoners die veelal 'idealistische dingen doen', aldus Peter.

Divya (Woonwerkgemeenschap Babylon) heeft een andere ervaring met hun woningcorporatie en merkt op dat deze vaak niet goed weet wat een woongroep echt nodig heeft. Dit leidt tot **miscommunicatie** en het afleveren van iets dat niet aansluit bij de wensen van de groep. Ze benadrukt dat er meer aandacht en realisme nodig is in de communicatie en begeleiding. Bij hun project ontbrak goede communicatie, wat leidde tot onvrede.

René Scherpenisse vraagt Divya of het gaat om begeleiding of kennis over architectuur en bouwprocessen. *Divya (Woonwerkgemeenschap Babylon)* legt uit dat het vooral gaat om **beter luisteren naar de groep** en het bieden van oplossingen die aansluiten bij hun behoeften.

René Scherpenisse voegt toe dat veel groepen zich laten ondersteunen door een externe partij die hen begeleidt bij de samenwerking met een corporatie, wat vaak helpt omdat deze **begeleiders** de procedures goed kennen. Dit is iets dat hij aanbeveelt voor coöperaties.

Bernard Smits bevestigt dat er in Nederland te weinig van dergelijke begeleiders zijn, maar Cooplinc is van plan om in de toekomst mensen op te leiden om dit proces beter te begeleiden.

Maartje Knuiman voegt toe dat hun groep een duidelijke visie heeft, waarbij ze werken met drie categorieën: wensen, eisen, en "no-go's". Deze **structuur** helpt hen om gefocust te blijven tijdens gesprekken en niet af te wijken van hun belangrijkste doelen.

Mieke Weterings (De Oranjerie) vertelt over haar ervaring met De Oranjerie in Leiden, een woonproject dat twintig jaar geleden werd gerealiseerd. Het **project omvat zowel huurders als eigenaren**, met de woningcorporatie als onderdeel van de Vereniging van Eigenaren (VvE). Mieke vertelt hoe het project dertig jaar geleden begon met plannen, waarna de bewoners twintig jaar geleden hun intrek namen. Ze schetst een situatie waarin de woningcorporatie veel risico's op zich nam, wat voor comfort zorgde, maar ook leidde tot beslissingen die zonder voldoende overleg met de bewoners werden genomen.

De woningcorporatie speelde een belangrijke rol bij de ontwikkeling van het project, maar nam soms stappen om zich in te dekken tegen juridische en financiële risico's, wat tot spanningen leidde. Zo werden bepaalde onderdelen van de bouw zonder goed overleg aangepast, wat voor teleurstelling zorgde bij de

bewoners. Mieke benadrukt dat woningcorporaties soms te voorzichtig zijn, waardoor ze kansen missen om samen met bewoners iets moois te realiseren.

Ze haalt ook de uitdaging aan van renovaties in andere vergelijkbare projecten in Leiden, waar ze ziet dat corporaties mensen sturen die weinig begrip hebben voor de centrale woonstructuren. Dit leidt soms tot het omzetten van overeenkomsten naar reguliere huurcontracten, wat een bedreiging vormt voor de oorspronkelijke woonstructuur.

Tot slot pleit Mieke voor een sterkere positie van bewonersgroepen. Ze erkent dat niet alles in detail kan worden vastgelegd, maar vindt dat bewonersgroepen professioneler ondersteund moeten worden. Ze benadrukt dat de woningcorporaties niet alle risico's moeten dragen en dat er meer samenwerking en overleg nodig is om een balans te vinden tussen het behoud van de oorspronkelijke visie van het project en de praktische uitvoering ervan.

Bernard dankt de sprekers en de deelnemers voor hun bijdragen. Als er nog vragen zijn over dit onderwerp dan mag je Cooplinc mailen: info@cooplinc.nl.

Tot slot... mogen we je iets vragen?

Ben je blij met de informatie die je in dit verslag vindt? Wil je Cooplinc steunen in haar missie om nog veel meer kennis met jullie te delen, de weg voor jullie te plaveien bij overheid, financiers en andere partijen en blokkades op te heffen in regelgeving en financiering? Draag dan bij. Ieder beetje is welkom. Klik op 'Doneer' of ga naar www.cooplinc.nl/doneer

DONEER

Word ook lid van Cooplinc!

www.cooplinc.nl/word_lid

Meer leden geven ons meer stem naar politiek, financiers en andere partijen!